

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 301/2021
27.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парничном поступку тужиоца Агенције за вештачења и консалтинг, АА, предузетник из ..., чији је пуномоћник Бобан Матић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Високи савет судства, Основни суд у Крагујевцу, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради дуга, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Београду и Првог основног суда у Београду, на седници одржаној 27.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Први основни суд у Београду.

Образложење

Први основни суд у Београду, решењем П 36344/2020 од 07.09.2020. године, огласио се стварно ненадлежним за поступање у овом предмету и одлучио да списе предмета уступи Привредном суду у Београду, као стварно и месно надлежном за поступање. У образложењу је указао, да се у конкретној ситуацији ради о спору привредног субјекта, тужиоца, који обавља делатност као предузетник и правног лица, насталом услед неизвршавања обавеза исплате накнаде за обављено допунско вештачење у предмету основног суда у Крагујевцу П 3677/16. Затим, да имајући у виду природу спорног материјалноправног односа међу странкама, односно да се ради о спору проистеклом из обављања делатности предузетника, чија је основна делатност пружање услуга економско-финансијског вештачења, као и да су странке у спору привредни субјект – предузетник и правно лице, да су испуњени субјективни и објективни критеријуми из одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, за заснивање надлежности привредног суда.

Виши суд у Београду, решењем Гж 20681/20 од 26.11.2020. године, одбацио је као недозвољену жалбу тужиоца, изјављену против решења Првог основног суда у Београду П 36344/2020 од 07.09.2020. године (став први изреке). Одбио је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка (став други изреке).

Привредни суд у Београду, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис П 4262/2021 од 06.05.2021. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова разне врсте. У

образложењу је указао, да како је тужилац у предметном поступку физичко лице које се не може сматрати предузетником, нити се послови вештачења могу изједначити са обављањем привредне делатности, да нису испуњени услови из члана 25. Закона о уређењу судова за заснивање надлежности привредног суда за поступање по тужби у овом парничном поступку.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18 - УС, 87/18 и 88/18 - УС), утврдио да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Први основни суд у Београду.

Тужба је поднета 26.08.2020. године. Предмет тужбеног захтева је исплата износа од 3.500,00 динара, са траженом каматом. Према наводима тужбе, тужилац је као стални судски вештак економско-финансијске струке пред Основним судом у Крагујевцу у предмету П 3677/16 по налогу суда обављао послове вештачења и за обављено допунско вештачење тужиоцу до данашњег дана није исплаћена накнада и награда у износу од 3.500,00 динара.

Одредбом члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, је прописано да, привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, као и кад је у наведеним споровима једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства.

Према томе, у овом парничном поступку нису испуњени субјективни услови за заснивање стварне надлежности привредног суда из одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, с обзиром на то да је тужена Република Србија као правно лице. Затим, како је предмет тужбеног захтева исплата накнаде и награде на име обављеног вештачења, према наводима тужбе, то нису испуњени ни објективни услови за заснивање стварне надлежности привредног суда из одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, с обзиром на то да се не ради о спору у коме је тужена правно лице, које обавља делатност привредног субјекта.

Дакле, за поступање у овом предмету стварно је надлежан Први основни суд у Београду, на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић